

A man with a beard, wearing a dark tuxedo jacket, a white dress shirt, and a black bow tie, is sitting on a tufted chair with a yellow floral pattern. He is looking directly at the camera with a serious expression. The background is dark and out of focus.

VI KEELANDOVÁ

ŽIADNU
LÁSKU,
Osem týždňov
neviazaného sexu?
Čo tým stratí?

LEN

SEX

IKAR

VI KEELANDOVÁ
ŽIADNU
LÁSKU,
LEN
SEX

Preložila Veronika Bali

Vi Keeland
SEX, NOT LOVE

Copyright © 2017 by Vi Keeland
Published by arrangement with Brower Literary & Management.
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2019 by Peter Macsovszky
Cover design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6639-1

*V živote nie je dôležité to, aby ste vybrali.
Ale to, či poznáte človeka, ktorému ako prvému
zvestujete, že ste vybrali.*

NATALIA

„Čo myslíš, existuje nejaká súvislosť medzi inteligenciou a kvalitným výkonom v posteli?“ Potiahla som si z malého džointu, podržala som dym v pľúcach a podala som trávu svojej najlepšej priateľke. Aspoň som sa pri tomto kole nezačala dusiť a nekašľala som päť minút v kuse. Naposledy sme trávu fajčili pred desiatimi rokmi, na strednej škole. Zapáliť si dávku, čo Anna včera skonfiškovala svojmu šesnásťročnému bratovi, nám pripadalo ako primerané oficiálne ukončenie nášho detstva.

„Idem sa vydať za výrobcu učenlivých robotov. Jasné, že poviem, že bystrí chlapíci sú v posteli lepší. Derek dokáže poskladať Rubikovu kocku za menej ako tri-dsať sekúnd. Taká vagína je podstatne jednoduchšia hračka.“

„Jeho priateľ Adam je zlatý. No poslednú hodinu strávil tým, že mi vykladal o akomsi algoritme, na ktorom práve pracuje. Má to byť súčasť umelej inteligencie nejakého robota menom Lindsey. Zmohla som sa len na občasné *fiha* alebo *to je strašne zaujímavé*. Povedz Derekovi, že by si mal nájsť hlúpejších priateľov.“

Anna si potiahla z trávy a ďalej rozprávala. Snažila sa nevypustiť dym, takže hlas sa jej zvýšil o dve oktávy.

„Chodil na Massachusettský technologický inštitút a teraz pracuje v jednej technologickej firme – hlupákmi sa to tam veľmi nehemží.“ Štuchla ma plecom. „Preto sa musíš odtiaľto odsťahovať. Nezvládam byť neustále medzi samými bystrými ľuďmi.“

„No pekne,“ vzdychla som. „Aspoň že ten Adam celkom ujde.“

„Mám to brať tak, že dnes večer porušíš svoj celibát?“

„Možno zajtra, po svadbe,“ povedala som s úšľabkom. „Ak bude mať šťastie. Ešte stále som sa nespamätala z newyorského času. Dnes večer pôjdem spať sama ešte predtým, ako naservirujú dezert.“

S budúcou nevestou sme sa pred ostatnými hosťami pozvanými na generálnu skúšku svadobnej hostiny ukrývali v zadnom dvore reštaurácie za svadobným altánkom pokrytým brečtanom.

Ozval sa hlboký, hrdelný hlas a ja som sa tak vyľakala, že som ten prekliaty altánok takmer prevrhla.

„Takže to bude šťastlivec, však? Len či aj odpredu vyzeráš tak dobre ako odzadu. Alebo si len namyslená?“

„Dočerta, kto sa to...?“ Obrátila som sa a uvidela muža, ktorý sa vynoril z tmy. „Prečo sa nestaráte radšej o seba?“

Muž urobil ešte niekoľko krokov a vstúpil do svetla, ktoré na nás dopadalo zvrchu a ktorému sme sa s Annou snažili vyhýbať. Oči mi takmer vypadli z jamôk. Vyzeral úžasne. Vysoký, prekliato vysoký. Ja meriam vyše stošesťdesiat centimetrov a mala som trinásťcentimetrové podpätky a napriek tomu som musela naťahovať krk, aby som mu videla do tváre. Mal sexy tmavé vlasy, ktoré by sa zišlo pristrihnúť, no i tak mu dokonale svedčali. Opálená pokožka, ostro krojené ústa a strnisko, ktoré od nadbytku

testosterónu do dvoch hodín po holení znovu dorastie. Mal belasé oči, ktoré jeho tmavá pleť len zvýrazňovala. Hladkosť pokožky narúšali len vrásky pri očiach, z čoho som usúdila, že sa asi často usmieva. *A ten úsmev.* Nebol to celkom úsmev – skôr len taký beťársky úškrn.

Bol to skrátka parádny kus chlapa. A kým som tam bez slova stála, Anna sa mu vrhla okolo krku.

Dúfala som, že ho dobre pozná.

„Hunter! Tak predsa si prišiel.“

No nazdar.

„Jasné, že som prišiel. Neprepásol by som chvíľu, keď môj najlepší priateľ uzavrie sobáš so svojím dievčaťom. Prepáč, že meškám. Bol som pracovne v Sacramente, a keď popoludní zrušili let, musel som sa vrátiť prenajatým autom.“

Očarujúci sledič teraz obrátil svoju pozornosť na mňa. Začal mojimi nohami, potom pomalým, neveriteľne drzým, no zvodným pohľadom prešiel po celom mojom tele. Kým som sledovala tie oči, ktoré boli modré ako popoludňajšie nebo a ktoré pri slabnúcom svetle zapadajúceho slnka potemneli, vztýčili sa mi bradavky.

Keď skončil, naše pohľady sa stretli. „Hej, aj odpredu.“

Čože?

Keď si Hunter všimol môj zmätený pohľad, vysvetlil: „Že aj odpredu vyzeráš rovnako ako odzadu. Máš pravdu. Muž, s ktorým sa chystáš vliezť do postele, má čertovské šťastie.“

Dívala som sa na neho s otvorenými ústami. Drzosť tohto chlapa asi nepoznala hranice, no telom mi aj tak prebehla vlna vzrušenia.

„*Adam,*“ pribehla na pomoc Anna. „Je to jej spoločník na svadobnej hostine. Zajtra v noci sa vyspí s *Adamom.*“

Hunter mi podal ruku a prikývol. „Hunter Delucia. Aj sa nejako voláš, krásavica? Alebo ťa mám volať Adamova pička?“

Z akéhosi nevysvetliteľného dôvodu som v hĺbke duše vedela, že podať mu ruku bol zlý nápad. Naše telá by sa nikdy nemali dotknúť, ani jediný raz. Napriek tomu som to urobila.

„Nat Rossiová,“ povedala som a podala som mu ruku.

„Nat? To je nejaká skratka?“

„Natalia. Ale nikto ma tak nevolá.“

Znovu sa usmial. „Veľmi ma teší, *Natalia*.“

Hunter sa obrátil k Anne, no ruku mi nepustil. „A prečo je spoločníkom krásnej Natalie Adam a nie ja?“

Moja priateľka potiahla nosom. Bola úplne zhulená. „Pretože by ste sa navzájom pozabíjali.“

Hunterovi sa tá odpoveď asi páčila. Prižmúril oči a pozrel na mňa. „Skutočne?“

Cítila som, ako medzi nami preskakuje elektrina, hoci ma zároveň niečo varovalo, že táto elektrina je predzvesťou blesku. Naposledy som telom takto silno reagovala na prítomnosť muža vtedy, keď som stretla Garretta. Diera po údere bleskom v mojom jemnocitnom srdci sa ešte stále nezacelila.

„Pamätáš sa, keď Derekov brat Andrew prišiel o zamestnanie a začal sa vyhýbať spoločnosti?“ spýtala sa Anna Huntera. „Chodil von čoraz zriedkavejšie a ja som sa bála, že si zarobí na agorafóbiu.“

„Hej,“ povedal Hunter. „Pamätám sa. Bolo to pred niekoľkými rokmi.“

„Navrhla som mu, aby si našiel terapeuta, ktorý mu pomôže prekonať ťažké chvíle a úzkosti. Čo si na to vtedy povedal?“

„Povedal som, že by potreboval poriadny kopanec do tej svojej lenivej riti a zamestnanie.“

Anna sa usmiala. „Nat je totiž behaviorálna terapeutka. Navštevuje ľudí s úzkostnými poruchami a pomáha im zbaviť sa návykov, ktoré im spôsobujú stres.“

Hunter zdvihol obočie. „Skutočne?“

Vytiahla som ruku z jeho ruky. „Áno. Pracujem väčšinou s ľuďmi, ktorí trpia obsesívno-kompulzívnymi poruchami.“

„Fakt? Myslel som si, že tie sračky sú len výmyslom psychológov.“

„Hunter je staviteľ,“ pokračovala Anna. „Stavia veľké projekty ako nákupné centrá. Vieš, to je práca, pri ktorej musia vyčistiť terén, zbaviť ho všetkých stromov, aby mohli postaviť gigantické predajne Gap, Baby Gap, Abercrombies. Postavil aj tú, čo zaberala časť parku, do ktorého sme chodievali ako deti – Medley Park. On a Derek vyrastali spolu. Nevídajú sa často, pretože Hunter je niekedy kvôli projektom celé mesiace na cestách.“

Zdalo sa, že pán Vysoký, Tmavý a Krásny je na takúto charakteristiku pyšný.

Obdarila som ho sladkým úsmevom. „Milovala som ten park. To je pekná práca – zväčšiť uhlíkovú stopu východného Mannhattanu medzi päťdesiatou deviatou a deväťdesiatou šiestou ulicou a znesväcovať naše životné prostredie.“

„Objímačka stromov, čo? Vyzerá to tak, že Anna má pravdu. Asi by sme sa pozabíjali, keby sme boli partneri.“

„Mmm... Dala by som si cheesecake. Nie ste smädní? Ja teda som.“

Veru. Anna bola poriadne nahulená. „Ešte sme nevečerali,“ podotkla som.

„No a čo? Dajme si nejaký dezert. Poďme!“ Oblizla si pery a vyrazila k reštaurácii aj bez nás.

Hunter sa zachechtal. „Tešilo ma, Natalia. A keby to s tým nudným ksichtom Adamom nevyšlo, bývam v hoteli, izba číslo 315.“ Žmurkol, naklonil sa k môjmu uchu a zašepkal: „Možnože by sme sa my dvaja pozabíjali, ale predstavujem si to tak, že by sme sa skôr utrtkali na smrť.“

„Sú tie miesta obsadené?“

Adam a ja sme práve dojedali dezert, keď k nám pošliel Hunter a ukázal na dve prázdne stoličky oproti nám. Dvojica, ktorá na nich sedela, sa vytratila pred pár minútami.

„Áno,“ zaklamala som.

Adam bol taký láskavý, že ma opravil: „Vlastne tam sedeli Eric a Kim. Rozlúčili sa s nami pred dvomi minútami. Spomínaš si, Nat?“

Na Hunterovej tvári sa objavil široký škodoradostný úsmev. Odtiahol stoličku pre svoju spoločníčku a potom sa posadil rovno oproti mne. „Toto je Cassie. Počítačová bohyňa, absolventka Kalifornského technologického inštitútu. Cassie, poznáš Adama?“

Adam prejavil záujem. „Popoludní sme sa na chvíľu stretli. Nevedel som, že sa zaoberáte technickými vedami. Ja som skončil Massachusettský technologický inštitút. Spolupracujem s Derekom vo firme Clique. Vyvíjame programy v oblasti robotiky.“

Konverzácia medzi Adamom a Cassie sa rozbehla na plné obrátky. Bolo to spojenie uzavreté v nebi počítačových fanatikov. Nikto z nich si nevšimol namrzený pohľad, ktorý som vrhla na architekta.

S úsmevom som sa predklonila a pomedzi zuby precedila: „Viem, o čo sa snažíš.“

Hunter sa pohodlne oprel o stoličku a sebavedome sa šľabail od ucha k uchu. „Vôbec netuším, na čo narážaš.“

„Nepodarí sa ti to.“

„Ako myslíš. Ale ak neskôr budeš potrebovať náhradu, som tu.“

Dopila som kávu a upravila som si výstrih, aby neodhaľoval priveľa. Potom som vzala zo stola obrúsok a diskkrétne som ho pustila na podlahu. Vidličkou som nabrala kúsok cheesecaku a *náhodou* som si ho zhodila do výstrihu.

Hunter celé to predstavenie so záujmom sledoval.

Nachýlila som sa k Adamovi a uchopila som ho za biceps. „Máš obrúsok? Môj asi vzali, keď odpratali večeru, a zdá sa, že som sa zababrala.“

Keďže Adam je džentlmen, ospravedlnil sa za prerušenie rozhovoru a obrátil sa ku mne. Všimol si cheesecake vo výstrihu a ja som okamžite vedela, že môj plán vyšiel. Triumfálne som sa usmievala, zatiaľ čo počítačový maniak mi pomáhal zbaviť sa zvyškov zákusku. Hunterov zachmúrený výraz som vnímala ako víťazstvo.

Ak mám byť úprimná, už počas večere som sa rozhodla, že sa s Adamom beztak nevydám – na to, aby som s nejakým mužom strávila čo len jednu noc, potrebovala som cítiť tú správnu chémiu. No aj tak som si užívala špásovanie s Hunterom.

„Som veľmi nemotorná, keď som unavená,“ povedala som Adamovi. „Ešte stále fungujem podľa newyorského času. Myslím, že sa vrátim do hotela.“

„Pôjdem s tebou,“ odvetil pohotovo. *A čo je zač tá Cassie?*

Hunter sa nevzdával ľahko – to sa musí nechať.

Vstal. „Mám tu auto. Odveziem vás. Cass, môžeme ísť? Predpokladám, že všetci štyria sme ubytovaní v hoteli Carlisle.“

Vycerila som na pána Neodbytného svoje bieloskvúce zuby a zavesila som sa do Adama. „Aj my tu máme auto, prenajaté, takže sme s Adamom v pohode. Ale aj tak vďaka za ponuku, *Tanner*.“

„Hunter.“

„Jasné,“ povedala som s úsmevom.

Do hotela to bolo len niečo vyše poldruha kilometra. Keď sme vošli do haly, v bare som zahliadla niekoľko známych tvári – priatelia nevesty. Zdá sa, že párty sa zo skúšobnej svadobnej hostiny presunula do hotela. Keď sme prechádzali okolo skupinky, jeden z chlapíkov, ktorého som spoznala, zavolať na Adama, aby si dal s nimi drink.

Prv než mu Adam odpovedal, pozrel na mňa. „Čo ty na to? Dala by si si pohárik pred spaním?“

„Som fakt úplne zničená. Časový posun a tak. Ale ty si daj. Bav sa dobre.“

„Určite?“

„Určite. Zaspím prv, než mi hlava dopadne na vankúš.“

Adam ma objal na dobrú noc a ja som vykročila k výťahu.

Bola som skutočne vyčerpaná. Anna s Derekom zarezovali pre hostí, ktorí museli cestovať, apartmány na vrchnom poschodí a ja som zabudla, že ak sa chcem dostať hore, musím vo výťahu použiť magnetický kľúč. Chvíľu som stáčala tlačidlá, až mi nakoniec svitlo, siahla som do kabelky a hľadala som kartičku. Z tejto činnosti ma vytrhol mužský hlas.

„Natalia.“

Prudko som zdvihla hlavu. Predo mnou stál Hunter s tým svojím poondiatickým úškľabkom.

„Ty...“

„Ja,“ povedal.

Všimla som si, že pri tom statnom mužovi nikto nestojí. „Kde máš spoločníčku?“

Hunter len žmurkol a povedal: „Nechal som ju v bare s tvojím partnerom, aby sa lepšie spoznali.“

„A nebudeš sa cítiť osamelý?“ povedala som sarkasticky.

„Možno. Myslím, že viem, ako to napraviť.“

„Vezmeš veci do vlastných rúk, však?“

Konečne som v tom bordeli, čo som mala v kabelke, našla kľúč od izby. Hunter sa uchechtol, vzal mi ho z ruky a vsunul ho do otvoru na ovládacom paneli. *Ako inak*, boli sme ubytovaní na tom istom poschodí – pozvali nás predsa na tú istú svadbu. Keď sa výťahové dvere zatvorili, zrazu bolo v kabíne pritesno. Navyše, keď sa výťah pohol, Hunterovi ani nenapadlo odvrátiť sa. Stál tvárou ku mne, veľmi blízko. Vnímala som tú blízkosť celým svojím telom.

„Ty nepoznáš výťahový bontón?“ spýtala som sa. „Obráť sa a dívaj sa na čísla ako každý normálny človek.“

„Prečo by som tým strácal čas, keď výhľad na tejto strane je oveľa krajší?“

„Vieš dobre, že sa s tebou nevyspím.“

„Prečo nie? Keď sa môžeš vyspať s Adamom.“

„To je niečo iné.“

„V čom je to iné?“

„Adama už poznám. Je to milý chlapec.“

„Aj ja som milý chlapec.“

„Ale teba nepoznám.“

Hunter vsunul ruky do vreciek. „Hunter Delucia, dvadsaťdeväť rokov, slobodný, nikdy som nebol ženatý a som bezdetný. Absolvent univerzity v Berkeley. Architekt. Derek bol môj sused, priateliť sme sa začali ešte v časo-
soch, keď nás rodičia kočíkovali. On ti potvrdí, že som slušný chlap. Mám dom v Idyllwilde, asi hodinu cesty od domova šťastnej dvojice, žiadna hypotéka. Postavil som si ho sám a na svojom pozemku mám veľa stromov – s tým by som mohol zabodovať. Naposledy som navštívil lekára pred mesiacom, som zdravý ako buk. A čo je naj-dôležitejšie...“ Pristúpil ku mne ešte bližšie, naše telá sa takmer dotýkali. „Myslím si, že si extrémne sexy. Medzi nami funguje akási šialená chémia, myslím, že by sme ju mali prebádať.“

Prehltla som naprázdno. Našťastie výťah cinkol a dve-re sa otvorili. Boli sme na vrchnom poschodí. Musela som sa nadýchať vzduchu, ktorý by nevoňal Hunterom Deluciom. Vyhla som sa tomu mohutnému chlapovi a opustila som kabínu. Keď som náhle zastala, pretože som si uvedomila, že som sa vybrala nesprávnym sme-rom, vrazil do mňa. Zachytil ma, pričom mi prsty zabo-ril do bokov, aby som nepadla dopredu.

„Heeej. Si v poriadku?“

„Čo to stváraš? Skoro si ma zhodil na zem.“

„Náhle si zastala.“

„Keby si sa mi nemotal pri zadku, nevrazil by si do mňa.“

Stáli sme uprostred chodby a Hunter ešte stále zvieral moje boky... a bolo to *veľmi príjemné*. Bože, už dlho som nič také nezažila. Viac ako *dva roky*.

Prstami ma stisol trošku tuhšie, hlavu sklonil k môj-mu uchu a zašeptal: „Voniaš nádherne.“

Jeho dotyk rozžal vo mne oheň. Zavrela som oči. *Hmmm... Priateli sa s Derekom od útleho detstva. Asi to nie je taký zlý človek. Možno...*

Chvalabohu, druhý výťah ma uchránil pred tým, aby som vyviedla nejakú hlúposť. Vystúpilo z neho niekoľko Derekových priateľov, no asi si nevšimli, čo sa odohrávalo medzi Hunterom a mnou.

„Hej, Delucia!“ Jeden z mužov mu položil ruku na plece. „Ideme si dať panáka u mňa na izbe.“

Trochu som sa spamätala a využila som príležitosť ubziknúť. Takmer som bežala. Samozrejme, moja izba sa nachádzala na najvzdialenejšom konci chodby. Hunter zakričal moje meno, kým ja, celá roztrasená, som sa snažila zasunúť kľúč do dverí. Nevšímala som si ho a vtrhla som do izby. Oprela som sa chrbtom o zavreté dvere a od úľavy som vydýchla.

Čo to, dočerta, stváram? Vzchop sa, Nat. Doslova sa dáš na útek pred mužom namiesto toho, aby si jeho ponuku normálne odmietla alebo mu povedala, nech si trhne nohou? No niečo ma na tom mužovi znepokojovalo a znervózňovalo – ako keby som *musela* bežať opačným smerom.

Z myšlienok ma vytrhlo jemné zaklopanie na dvere, o ktoré som sa ešte stále opierala.

„Natalia.“

Prečo, dočerta, ma tak volá? „Spím.“

Počula som, ako sa chechce. „Iba som chcel povedať, že moje dvere sú hneď vedľa. Ešte aj hotel je toho názoru, že by sme mali spať spolu.“

Potriasla som hlavou, no zároveň som sa usmiala. „Dobrá noc, Hunter.“

„Dobrá, Natalia. Už sa nemôžem dočkať, keď ťa zajtra uvidím.“

Druhá kapitola

NATALIA

Na nastávajúcej neveste pracoval celý tím ľudí. Z rádia vyspevoval Jack Johnson o vlnobití a ohromný nevestin apartmán rozvoniaval orgovánom – Anninou najobľúbenejšou vôňou na svete. Zakaždým, keď som na jar prechádzala okolo kvetinových trhov v New Yorku, čakala som, že spoza rohu sa vynorí Anna.

Keď si všimla, že vchádzam do miestnosti, zdvihla pred svojím odrazom v zrkadle pohár so šampanským a povedala: „Kurva, veď ja sa idem vydávať.“

Väčšinou na veci, ktoré súvisia so svadbou, reagujem zatrpknuto a pesimisticky, no tentokrát som sa kvôli Anne krotila. Vzala som si od nej pohár a usmiala som sa na ňu. „Fakt, kurva, ideš sa vydávať.“

Kaderník, ktorý jej upravoval vlasy, sa len uškrnul a pokrútil hlavou.

„No čo, sme nóbl dámy,“ poznamenala som.

O dve hodiny bude moja najlepšia priateľka kráčať špalierom svadobčanov, aby sa vydala za bohatého, dobre vyzerajúceho mladého technokrata, ktorý uctieval ešte aj zem, ktorej sa noha jeho vyvolenej dotkla. Aj tak si myslím, že manželstvo je klam.

„Včera večer som si všimla, že Hunter šiel za tebou,“

povedala Anna. „Chudera Cassie, ju asi sotva takto prenasleduje.“

Na to, aby som sa mohla baviť o tom chlapovi, potrebovala som si dať ďalšiu mimózu. Takže som dopila jej drink, podišla som k džbánu na bare a naliala Anne i sebe. „Pamätáš sa, keď sme mali sedemnášť a ja som bola zbláznená do pána Westbrooka, ktorý zastupoval angličtinára?“

„Ako by som si nepamätala? Mal dvadsaťtri rokov a vyzeral úžasne.“

„No a Hunter... Ak mám byť úprimná, fakt neviem, čo si mám o ňom myslieť. Je oplzlý, priamočiary, vytrvalý... a čertovsky sexy.“

„Vyzera úžasne, je solventný, sebaistý a čertovsky sexy,“ dodala Anna.

Vzdychla som si. „Hej, to všetko. Ale je na ňom niečo... niečo, čo mi nedovoľuje siahnuť naňho. Mám pocit, že je pre mňa zakázaným ovocím, podobne ako pán Westbrook na strednej.“

V zrkadle som zazrela záblesk v Anniných očiach. „Naozaj?“

„Čo dočerta sa usmievaš, ty úchyl?“

„Zakazuješ si ho, lebo máš z neho nervy.“

„Nemám,“ zaklamala som.

Netuším, prečo som klamala. Ostatne nervozitu, ktorú vo mne ten chlap vyvolával, som nepocitovala v žalúdku, ale kdesi nižšie.

„Ale máš.“

„Nie, nemám.“

„Prečo sa teda neuvoľníš? Sama si povedala, že je podľa teba sexy. Chcela si sa vyspať s Adamom, ale on ani spolovice nie je taký sexy ako Hunter.“

Spomenula som si na pocit, ktorý vo mne vyvolal dotyk Hunterovej ruky na mojom boku, a žalúdok sa mi znovu rozochvel. Anna mala pravdu, len ja som si to nechcela priznať.

„Na môj vkus je príliš bezočivý.“

„Ty máš predsa rada bezočivcov. Veď si chodila so samými bezočivými mužmi.“

„To je fakt,“ prikývla som. „Ale už som s tým skončila.“

Anna sa uškrnula a obrátila sa ku kaderníkovi. „Dám krk na to, že sa s ním vyspí.“

Kaderník sa najprv pozrel na mňa, potom na Annu. „Viem.“

Derek a Anna sa zosobášili na útese s výhľadom na oceán. Napriek môjmu odporu voči inštitúcii manželstva som plakala od šťastia. Všimla som si, že nejednému družbovi sa zaplnili oči slzami. Jeden z nich obzvlášť upútal moju pozornosť. Odkedy ma Hunter aj druhýkrát pristihol pri tom, ako si ho s obdivom prezerám – v smokingu a so začesanými vlasmi vyzeral skvostne –, celý zvyšok obradu a prvú hodinu hostiny som sa jeho pohľadu radšej vyhýbala. Vzhľadom na naše svadobné povinnosti to nebolo ľahké, ale dajako sa mi to darilo.

Až do chvíle, keď som tancovala sladčák s Anniným otcom.

„Smiem vám vyrušiť?“ Hunter položil ruku na Markovo plece. „Privlastňuješ si najkrajšieho hosťa len pre seba.“

Annin otec sa usmial a výstražne zdvihol prst. „Máš šťastie, že si povedal *host'*, lebo inak by som to musel brať ako urážku nevesty.“